

Apollo 1.1

Povídka s divadelními obrazy

Obsah

Postavy:	2
Předmluva:	2
Kapitola I. - Vzlétnutí	3
Kapitola II. - Opouštění země	5
Kapitola III. - Apollo	10
Kapitola IV. - Tanasféra	15
Kapitola V. - Němá tvář měsíce	19
Kapitola VI. - Aeneas	30
Kapitola VII. - Tam a zase zpátky	41
Kapitola VIII. - Vergilius se psím čumákem	45

Postavy:

Goose – Astronaut – voják

White – Dramaturg – Šaman

Cheeffee - Mazaná pekařská liška – Pilot

Apollo -Jejich průvodce vesmírem.

Karl Toole – hodný pes Charlie

Paulie Toole - Jejich spojení s domovem.

Osadníci 1 a 2

Vendy

Pan Zielensky

Předmluva:

První otázka po prezentaci první verze této hry byla na ženskou otázku. Ano. V této divadelní hře je jen velmi málo ženských postav. Nebo vyloženě ženských. Jedna. Důvod je prostý. V této hře je velmi málo vyloženě mužských postav. Kterákoli z postav může být genderově zaměněná a příběh bude s drobnými úpravami dále fungovat. Může být Apollo žena? Proč ne? Může být White žena? Jasně. Ve hře nedochází k žádným romantickým scénám a i kdyby, nemohly by být lesbické? Gramatika mi nedovoluje psát genderově neutrálně. (nebo dovoluje, ale byla by to práce navíc, to je jednodušší sem napsat takovouhle předmluvu) Děláním divadla mě naučilo pár věcí:

1) i když se to říká, tak neexistuje žádná mužská energie, která diváky pohltí. Tuhle „mužskou“ energii mají i některé ženy, jen se nehrnou k divadlu, protože najdou uplatnění jinde.

2) svět není růžový a modrý. Má spoustu barev.

Úkolem dramaturgů by možná mohlo být začít přetvářet divadelní prostor tak, aby se objevovalo víc hereček se silnou energií. Hledat nové způsoby inscenování a pracovat s gendery nestereotypně, ale opravdu kreativně. Druhým úkolem dramaturgů v dnešním světě, je dostat nás na Mars.

Kapitola I. - Vzlétnutí

Je tma a dusno. Ale suché dusno. Žádné pocení. Cítíš jak někde v tobě tuhne hovno a tlačí jak sádrový trpaslík na všechny vnitřnosti. Neforemný sádrový trpaslík. Dokonce v ústech máš pocit žužláni sádry, která vysušuje sliny. Obklopuje tě suché sádrové teplo, škrábající v uších jako ztvrdlá gáza. Nejseš si jistý, jestli je to hluk nebo ti píská v uších. Kolem tebe jsou lidé, ale jsou od tebe odděleni někde daleko. Jako být od nich oddělen bublinou toho sádrového sucha. Sucha v ucha. Proměň sucha v ducha.

Paul Toole: Tak se připravte kucí, za chvíli letíte. Připoutat a budeme zažehovat. Tady Paulie. Tak jak jste na tom kluci. Můžeme vás vystřelit?

Rozsvítí se lampička na starém učitelském katederním stole. Velká dřevotřísková deska, kovová konstrukce, šuplíky, které jdou špatně zastrčit. Na nenalakovaném povrchu desky vidíme skvrny od inkoustu a čmáranice propiskou. Stará lampička na čtení s plechovým stínidlem vrhá na stůl příjemně teplé světlo, které ještě podpoří atmosféru nedělního odpoledne. Někde za hranicí světelného kruhu lampičky, která je pro následující scénu horizontem událostí, může být matně cítit klasický mug, ze kterého se kouří kafe.

White přichází na scénu, z jedné z krabic vytahuje spousty krámů, až najde kameru a stativ a připraví je před stůl. Zapne. Chvilí nervózně přechází po místnosti, aby si vše ujasnil. Odhodlá se. Odkáže si. Začne.

White: Zápis z palubního deníku: 28. ledna 2018

Jsem dramaturg první výpravy na Mars. První tajné výpravy. Vzhledem k nejistému úspěchu je tato první mise s lidskou posádkou na Mars tichá. Bez pokrytí světovými médii. Bez pokrytí jakýmkoliv médii. Já jsem se přesto rozhodl, že naše mise položí základy celému marťanskému osídlení. Pak bude možné tyto mé záznamy zpětně odvíjet. Jako dokument o cestě na Mars i jako dokument neschopnosti celé NASA.

Mým úkolem bylo sestavit tým a vymyslet způsob jak se dopravit na Mars a nezešít. Vybral jsem tedy dvanáct astronautů a astronautek, kteří se měli během devítiměsíčního letu stát soudržným kmenem, schopným přežít jakékoliv nesnáze během cesty. Můj projekt na devítiměsíční cestu koncipovanou jako iniciační obřad zrození nového člověka – ne pozemšťana, ale marťana, vyhrál v konkurenci mnoha jiných návrhů sociálních psychologů.

Pod mým vedením se členové posádky musí vyrovnat se ztrátou svých životů na zemi, projít jakýmsi podsvětím a znovu se narodit na Marsu, kde bude nutné dodržovat nové zvyky, nové pořádky.

Bohužel, i když byl můj návrh vybrán, tak jsem kvůli rozpočtovým škrtům musel udělat nějaké ústupky. V první řadě nebylo možné vypsát cestovní příkaz dvanácti lidem a místo mnou vybraných astronautů a astronautek, byli vybráni ti, kteří byli

ochotni vzdát se během cesty na Mars diet. Tento dokument je tak oslavou cesty na Mars i kritikou šetření na nepravých místech.

/toto vše natočil White v setmělé místnosti jen s pomocí malé lampičky. Lampička se zhasne stejným cvaknutím vypínače, kterým se rozzářila. V následujících okamžicích se bude rozsvěcet mrtvolné zářivkové světlo s unaveným startérem. Bude blikat, ale nakonec po chvíli tmy, kdy už nikdo nebude věřit, že by se rozsvítila, zaplaví světlem náš malý svět. Starý již popsaný stůl, otáčecí křeslo s prošoupaným potahem, pár kovových školních židlí na jedné hromadě, dřez udělaný z výlevky a na něm vachrlatě postavenou zašlou bílou plastickou Báru Basikovou nebo varnou konvici. V jednom rohu je regál plný kartonových beden, popřípadě je tam hromada vyskládaných kartonových beden bez regálu. Ostatně může tam být obojí.

Paul Toole: 12, 11, 10, 9,8,7, 6,... A dál to znáte, zážeh, parto, letíte!!! Gratuluju, vy sráči! Jste ve vzduchu, tak za pět let, naschle! Jinak zůstáváme v kontaktu, takže jinak na slyšenou.

Kapitola II. - Opouštění země

Konvice na dřezu je zapnutá do zásuvky a ohřívá. Když se konečně plně rozsvítí, mohla by už vřít, nebo se varem alespoň otřásat. White se vytrhne ze zamyšlení, zvedne se, vytrhne konvici ze zásuvky a položí dovnitř do dřezu, aby nespadla. White je pěkně oblečený, má božohódové kalhoty a bílou košili s krátkým rukávem a rozhalenkou

White: Kerej kretén si tady vaří vodu, při startu. To je přece přísně zakázáno.

Do místnosti vstoupí „indián“ Cheeffee. Má seprané džíny –bokovky- a nad jejich bokem mu kouká kus pruhovaných trenýrek. Jinak na sobě nemá nic. Džíny mu spadají až na holé paty bosých nohou, stoicky obejde Whita, sáhne na konvici, zhodnotí teplotu, pak odejde ke krabicím, chvíli si je prohlíží. Potom jednu vezme, otevře, vyndá z ní sklenici instantní kávy, hrnek, lžičku, připraví si slabé kafe, sklenici nesky uklidí zpět do krabice, zaleje si kávu a jde si sednout do otáčecího křesla.

Cheeffee: Podle předpisů nemáš mít při startu ani kafe na stole.

White ke kafi skočí a vezme ho do ruky, jako by chtěl svou chybu zakrýt, ale má máslo na hlavě a cítí se provinile, hoblínky másla mu pomalu tají na vlasech a mastí je.

Ale jestli ti můžu radit, tak na předpisy moc nedej, jinak to bude vopruz tahle cesta.

White: Já bych jen rád, kdyby se tu neděly žádné bezpečnostní události, Cheeffee, rád bych dorazil na Mars v pořádku a živěj.

Cheeffee se na Whita podívá a i když je jeho pohled stále stoický a tvrdý, přeci jen v nich zasvítí ohníčky šibalství.

Cheeffee: Byl bych rád, kdybys mi říkal mým pravým jménem. Jsem Podšitá pekařská liška.

White chce něco odpovědět, nadechne se, pak mu dojde, že se ho Cheeffee snaží jen urazit, tak vyfoukne přebytečný nádech nosem. Postaví si kafe zpátky na stůl, sedne si, chvíli zápasí se zásuvkou stolu, pak toho nechá a z pootevřené páčí velkou žlutou složku plnou papírů. Do toho vchází Goose jako ze žurnálu. Z vojenského žurnálu. Puky rozřezávají vzduch svistem a hrudník se dme v parádní uniformě. Zasalutuje Whiteovi. Když si uvědomí, že ho White nerekognoskuje, protože se moří se zásuvkou, udělá si pohov, mrkne na Cheeffeeho, který se na něj ušklíbne rozvalený v křesle. Goose ještě víc povolí pohov, sáhne na konvici, chvíli přemýšlí, jestli má cenu vodu víc ohřívát, potom ve skladu najde jinou krabici než Cheeffee, vyndá z ní hrnek, a pytlík čaje Earl Grey. Lemonku. Zaleje horkou vodou, jde

k Cheeffeemu a náznakem ho vyhodí z křesla. Ten se tváří otráveně. Sleze, jde zase do svojí krabice a vyndá si rohož, kterou si rozloží a sedne si na ní.

Goose: Seš indián tak si sed' na rohoži jo? Křeslo je tu pro mě.

Cheeffee: No jo, jsem zapomněl. Vím to půl roku, že jsem geneticky z deseti procent PŮVODNÍ OBYVATEL, a byl bych rád, kdybys mi neřikal indiáne.

Goose: A kafe jako indián smíš?

Cheeffee: Ne, jako PŮVODNÍ OBYVATEL, bych kafe neměl, ale ještě jsem si nezvyk.

Goose: Tak to sis sem moh' taky vobjednat křeslo, aby sis zvykal pomalejc, když sis s sebou zabalil kafe, ne?

White: Tak pánové, rád bych začal výkladem toho, co nás v následujících měsících čeká.

Cheeffee zaúpí, zhrouťí se a Goose se z pohodlného posezu v ušáku narovná, div že nevychlístne čaj z hrnku. Jeho puky rozříznou vzduch před ním, až dva plátky vzduchu dopadnou na zem jako plátky šunky a vzdeme se vlna prachu. Podpatky se srazí s takovým jasným třeskem, že někde v dálce slyšíme, jak se z toho zvuku hrouťí hradby Jericha a zní spirituál: Jozue tak ten porazil Jericho, Jericho, Jericho o o o, Jozue tak ten porazil Jericho, dolů hradby padají.

White: Jsme první obyvatelé nové planety. Musíme si s sebou přinést svou vlastní mytologii a naše vlastní zvyky. Co na tom, že všechny mohou být vystavěné na zvycích, rituálech a mytologiích ze země. Naším úkolem bude přetvořit s i všechno k našemu obrazu a začneme tím, že se musíme znovu narodit. Aby k tomu mohlo dojít, musíme se odstříhnout od pupeční šňůry země. V podstatě zemřít a znovu se narodit, jak tomu učí obřad iniciace. Rituál iniciace do dospělého života byl přítomný ve všech kulturách.

Goose: I u indiánů?

White: I u původních obyvatel Ameriky, ve všech kulturách něco takového je. My se pokusíme o ten základní, prvotní, tak jak ho známe z kultur nové doby kamenné, ale nejdřív jak říkám, se musíme odstříhnout.

Aby se nám lépe odstříhávalo, pojdme si nejdřív říct, co nás na zemi štválo.

Abychom byli nalazení zemi opustit a zároveň začít novou společnost bez těchto chyb nebo nedostatků.

Pojďte si tu sednout do kroužku, kafe i čaj klidně s sebou. Pojdme si o tom povídat.

/všichni sedí a mlčí/

White: tak, aby to bylo jednodušší, tak já začnu. Mě například štvalo nerovné rozdělení majetku ve společnosti. Ne že bych byl nějaký komunista, ale přece jen, když má nějaká privilegovaná vrstva víc peněz, než stihne utratit za sto životů, není to fér. Nemám pro tuhle věc konkrétní řešení, ale štve mě to. Je to pro mě jedna z věcí, které by v naší nové společnosti měly být řešeny. Proto řeknu: „nerovné rozdělení majetku“ a další může navázat už něčím jiným.

/všichni dál svorně mlčí/

/White se nechce dotýkat svých osobních témat, vymýšlí něco dalšího obecného/

Pak mě štval vztah k ekologii. Otázka ekologie by myslím měla být v naší společnosti nadřazená všem ostatním zájmům. To asi nebude nic těžkého na Marsu, kde je třeba ekologii celou vybudovat, ale řeknu to. Takže zazní: „Nerovné rozdělení majetku“ a „podřízená pozice ekologických otázek“ a někdo další už může navázat něčím svým. Jen takhle heslovitě... krátké stručně zformulované věty... brainstorming takový... Nebo zkuste začít... nebo jen začněte a zformulujeme to spolu.

Nebo...

Cheeffee: Já bych možná věděl.

White: výborně, povídej.

Cheeffee: Na zemi mě sralo.

White: Jasně, ale můžeš klidně bez té začínací věty, ale chápu. Možná bychom to mohli začít nahrávat.

/White vyskočí, připraví a zapne kameru/

White: Tak Cheeffee, totiž Podšitá pekařská liška nám tady navrhl takovou mantru, „na zemi mě štvalo“

„Na zemi mě štvalo nerovné rozdělení majetku“

„Na zemi mě štvala podřízená pozice ekologických otázek“

Cheeffee: „Na zemi mě štvalo, že se na vedoucí pozice vždycky dostal nějaký takovej nadšeneckej sráč.“

/chvíle mrazivého ticha, které ruší jen zvuk hraní na valchu. To jak se Goosovi smíchy žebra otírají o pevně naškrobenou košili. /

White: Díky za tvůj příspěvek, Cheeffee. „Mě srali nejrůznější oportunisti, kteří vždycky dokázali zkazit každou snahu o něco dobrého.“

Cheeffee: Na zemi mě sralo, že takoví sráči jako ty, vždycky mluvili o dobru a ve skutečnosti jim šlo jen o vlastní prospěch.

White: Na zemi mě sralo, když tam lidi mluvili v náznacích a hádankách.

Cheeffee: Na zemi mě sralo, že se někteří lidi tvářili, jak s ostatníma vytvářej lepší společnost a nakonec jim šlo jen o jejich vlastní prospěch, třeba o to jak budou slavný, až terraformujou mars a budou o tom mít natočený spousty hodin videozáznamu.

White: A mě na zemi sralo, že co mohlo bejt dobrá tak i onak pro všechny, někdo svým sabotováním úplně zničil. Jasně, že o tom co se tady děje chci mít záznam. Ale je to špatně? Já to přece nedělám pro sebe, když to společně dokážeme, bude úspěch nás všech, ne? Ne jen můj.

Proč vlastně letíte na Mars?

/zas chvíle ticha, ticho je velmi důležité. Pauza je součást sdělení i rytmu, umcacá/

Goose: No já asi hlavně abych dokázal tátovi, že za něco stojím.

White: Díky že ses konečně zapojil. Totiž. Promiň to je strašný. Tedy, není tvůj táta dávno mrtvej?

Goose: Jo, je, vlastně.

Toole: Haló! Haló! Tady Toole. Slyšíte mě? Přepínám.

White se našťvaně zvedne, že ho někdo ruší při práci

White: Tady White. Něco se děje? Je to tak strašně důležité? Máme tady práci! Přepínám.

Toole: Já pro vás taky jednu mám. Teda hlavně pro pilota. Vy se běžte připoutat. Podšitá pekařská liško, seš tam? Musíte se z oběžný dráhy vystřelit na Mars.

/Goose a White odcházejí/

Cheeffee: Jasný jak Vojtěch. Jdu řídit. Hodnej kluk. Ani nevíš jaks mě teď vysvobodil. White začíná rozjíždět ty svoje rituály. Měl tady s náma pohovor jak ve školce. Fňuuk fňuk, co vás šťve? fňuk, fňuk, kdo vám rozhodil sandál, Brandone, chceš si o tom popovídat?

Toole: Hodnej kluk, to je jak na psa, Podšitá pekařská liško.

Cheeffee: Jo, to není blbej nápad. Máš už svoje indiánský méno?

Toole: Ne, nikdy jsem ho neměl.

Cheeffee: a jak se jmenuješ křestním?

Toole: Karl.

Cheeffee: Tak to tvoje indiánský méno bude Hodný pes Charlie.

Toole: Dík Podšitá pekařská liško, seš první člověk co mi kdy vybral přezdívku. Fakt dík, moc to pro mě znamená.

Cheeffee: Za málo hodný pse Charlie.

Toole: Tak podšitá pekařská liško, řízení do teplejch a až řeknu tři, tak změna kurzu doprava, odpoutat od země a letíte na Mars.

Cheeffee: Jasně, Hodný pse Charlie

Toole: Tři dva jedna... teď

Cheeffee: Tři.

/nadechne se a odstřihne raketu od oběžné dráhy země, vše potemní. Konec obrazu.
/

Kapitola III. - Apollo

/ Všichni tři sedí na scéně, natáčejí se na kameru a White má svůj další deníkový vstup. /

White: 30. ledna 2018

V rámci rozdělení úkolů jsme se rozhodli rozdělit si práci na následujících devět měsíců následovně: |Cheeffee se bude věnovat náboženským svátkům a rituálům

Cheeffee: ale tomu já přece vůbec nero...

White: Goose...

Goose: (probudí se) ZDE!

White: Goose se bude věnovat časovému rozvržení mart'anského roku – slunovraty, rovnodennosti, svátky, prázdniny. Já se budu věnovat státočtorné složce. Jednotlivé kompetence se samozřejmě mohou přelévat a úkoly spojené s naší misí musí být nadřazené těmto cílům v rámci zachování života.

Cheeffee: Jednoduše řečeno, my dostali nějaký úkoly, abychom drželi hubu, ta nám do nich budeš kecat, protože všemu rozumíš nejlíp a nakonec to všechno vymyslíš sám.

White: Zjednodušeně řečeno ano, ale vy to budete moct taky připomínkovat. Měla by fungovat jakási reciprocita.

Cheeffee: to chci vidět.

White: A teď když už máme za sebou všechno to zlé, nechali jsme to totiž za námi, na zemi, zkuste si lehnout a zavřít oči.

/white pustí relaxační hudbu a jeho hlas se ztrácí do ztracena, Goose usíná/

Apollo: (objeví se za oknem mezi hvězdami)

Za oknem vidíme vzdalující se zemi, je nám blízka, chtěli bychom se jí dotknout, vzít jí do hrsti a laskat jí. Je malá a roztomilá. Jenže je opravdu nějaká malá. To znamená, že už jsme od ní vzdáleni. Jakto, že nejvíc se nám chce starat se o to co je nám vzdálené. Nikdo, Nikdo si tady na zemi nelehá na zem a nesnaží se zem obejmout a děkovat jí. Ale když jí vidíme z dálky.

Tohle všechno je naše. Nás všech. Slunce zapadá nad neopakovatelnými kopci a lesy a vlnící se krajinou, mraky tvoří neopakovatelné tvary a voda nereplikovatelné krystaly sněhových vloček. Nikdy nejsou stejné. Jako naše otisky. Přitiskneme je na

sklo okýnka rakety, ale nikdy se nemůžeme dotknout, ani přes sklo ani jinak, protože naše otisky jsou jinak zvlňné.

Je to nádherné i děsivé, že jsme možná jedna jediná planeta, na které vznikl život a všechny tyhle tvary a my je necháme mizet a aktivně je ničíme a žijeme tak, že nám prokluzují mezi našimi jedinečnými prsty.

Je to stejně děsivé jako představa, že díky rozlehlosti vesmíru existuje planeta, která vypadá úplně stejně jako ta naše, žijí na ní stejní lidé, se stejnými otisky a úplně stejnými sněhovými vločkami. A dělají to samé co my. Vraždí velryby a kupují si pomeranče v igelitovém sáčku.

White stojí opřený o stůl a nevšímá si toho co se děje za oknem. Pokračuje ve výkladu – meditaci.

White: Jsme v pozici plodu. Dýcháme velmi uvolněně a zklidňujeme naše vědomí i fyziologické procesy. Odstřiháváme se od okolního světa a jsme ve své vlastní bublině. Ve své vlastní děloze. Jsme v naprostém bezpečí, nikdo a nic nás nemůže ohrozit.

ozvou se rány na plechové dveře. White jako jediný ztuhne a vymrští se, protože ví, že rány do cvičení nepatří.

Cheeffee: No, tak s těma ránama tady v děloze se necejtim moc bezpečně.

White: Já taky ne.

Cheeffee: Tos nebyl ty?

Cheeffee konečně otevře oči a taky se posadí. Goose zachrápe.

Cheeffee: Ty vole nechrápej!

Goose se probudí

White: Tys spals?

Goose: Sorry, to ten vojenskej výcvik. Když máš chvílku tak se vyspi.

White: Tys celou tu dobus spals?!

Goose: Ne, celou ne, přibližně od toho jaks řeks: Lehněte si na zem a zavřete oči.

Znovu se ozvou rány.

Goose: Co to je?

Cheeffee: Někdo na nás klepe. Klepy klep, ťuky ťuky ťuk ťuk.

Goose: Ale vždyť jsme přece ve vesmíru, tady na nás nikdo klepat nemůže. Neprolétáváme nějakým oblakem prachu nebo úlomků?

chvíle nechápavého mlčení

Goose: Nemohl by se na to jít pilot podívat.

Cheeffee: Jaj.

po chvíli

Cheeffee: Ne. Ničím neprolétáme.

Rány, trochu víc to začne znít jako škrábání pod dveřmi. Jak zněly předtím rány zlověstně, teď se už fakt bojíš. Nechceš vědět co to tam venku nebo snad uvnitř je. Začne se ozývat funění, jako by někdo přiložil ústa ke štěrbině okna a snažil se profouknout nebo vysát posádku. White se schoulí pod stůl a jen vykukuje. Bojí se nejvíc. A ocitá se v poloze plodu tak jako předtím byli Goose s Cheeffeem.

Goose: Tak doprdele, co to bouchá?!

oba mobilní se rozhlízejí po místnosti a postupně při zabouchání, které se čím dál víc podobá klepání na dveře a jen občas je slyšet čenichání, dospějí k rohu, kde jsou vyskládané krabice – sklad. Místnost se zablikáním trochu potemňuje aby situace byla zlověstnější. Astronauti se snaží rozebrat hromadu krabic a úzkou uličkou vidíme, že za nimi jsou dveře.

White: Ne! Nechodte tam! (nechápavé mlčení) Tohle se přece nemá dít, máme být tu, máme být v bezpečí ještě celé měsíce, než vylezeme ven na Mars a začneme kolonizovat. Zatím máme být v bezpečí, v bezpečí. (opakuje stále „v bezpečí, v bezpečí, zatím máme být v bezpečí.“)

Goose: Tady jsi ve vesmíru. Jsme mimo zemi, tady nejsi nikdy v bezpečí. Jsme každou sekundu napůl nebo celí mrtví. Malý asteroid, ťuk, a jsme mrtví,

Cheeffee: neopatrně ťuknu do řízení, ťuk – a jsme mrtví.

Goose: Nečekaná erupce na slunci, ťuk a jsme mrtví.

Cheeffee: Navštíví nás mimozemšťan... Ťuk, Ťuk, Ťuk (překrývá se s boucháním na dveře)

Goose a Cheeffee: A jsme mrtví!

White: (Pochopil, že si z něj dělají srandu, což uklidňuje jeho hysterický záchvat, ale ne strach jako takový) Fajn! Fajn! Musíme to otevřít, ale co je za těma dveřmamami?! (ani jednoho z ostatních to nenapadlo.)

Cheeffe: Sklad?

Goose: skleník?

Cheeffe: Jasně! Sklad semínek!

Goose: Pěstírna!

Cheeffe: No jasně, jsou tam uložena semínka a sazeničky a budu tam předpěstovávat rostliny, kerý

White: Pěstírna je na druhý straně, tohle je přechodová místnost, tudy se leze ven z lodi.

Cheeffe: No jasně, to je hned to druhý co jsem chtěl navrhnout.

White: Takže?

Goose a Cheeffe: ???

White: Než tam vlezeme, tak?

Goose a Cheeffe: ???

White: pro případ, že by tam něco vlezlo zvenku?

Cheeffe: Jasně! Ozbrojit. (Rozhazuje krabice a hledá svojí, nachází tomahavk, možná luk a šípy, maluje si válečné ornamenty na tváře a jde ke dveřím, bere za kliku.)

Goose: White asi myslel, že bychom si měli asi vzít skafandr a měli bychom se připoutat, kdyby nás to chtělo vytáhnout ven.

Cheeffe: To ne! Bojovat s mimozemšťanem budu jedině jako pravý potomek svých předků...

(White mu narazí na hlavu přilbu a připne ho k navijáku, který je na stěně. Sám se stejně jako Goose – muži vědy – obleče do skafandru a stejně obřadně jako se Cheeffe maloval, nasadí si oba helmy (Goose, při zaskafandrování se obřadně hladí své výložky a vyznamenání.)

White: (do kamery) 30.1.2018 17:00 UTC - Kvůli hluku v přechodové komoře jdeme zkontrolovat její obsah. Vypínáme z toho důvodu umělou gravitaci a užíváme dálkové otevření dveří LR 03.

(udělá, jak řekl a všichni včetně Cheeffeho, kterého vypnutí gravitace probudilo z omráčení helmou, se vydávají ve stavu beztlíže směrem ke dveřím, nad nimiž se zobrazí odpočet do jejich otevření, u dveří se chvíli strkají a zaujmají střídavě obranné a střídavě zrudělé postoje, protože odpočet je dlouhý. Konečně se dveře

otevřou a všichni se vrhají dovnitř. Po chvíli ticha vyjde dveřmi zpět Apollo. Chlapík (nebo dáma) v pohodlném černém obleku, ale bos (asi jako Blix Bargeld). Bez skafandru. A taky vypadá, že mu žádná beztíže nevádí. Chodí úplně normálně. Přejde k tlačítku, které spouští umělou gravitaci a gravitaci opět zapne. Ozve se trojzuch.)

Cheeffee: (White ho dotlačí před kameru, aby četl)

Třetí Zákon

Evangelium Karlovo 1.57

A tehdy se se hřměním z nebes zjevil Apolló

aby zvěstoval poutníkům poselství

i řekl on:

Nebojte se mne, já nepřišel vám ublížit

ani nic takového

Radujte se poutníci, jsem zde, abych Vám pomohl

abych sňal z vás obavy a strach.

Vaše cesta bude dlouhá a strastiplná, ale já Vám jako hvězda betlémská

ukáži směr .

Kapitola IV. - Tanasféra

Apollo: vítám vás. Vstoupili jste do Tanasféry, jak se tomu už mezi námi nějakou dobu říká. Pro Vás ze země je to jen mrtvý prostor. Tenhle mrtvý prostor je ale plný zbytků života ze země. Laicky řečeno duše svým předchozím životem vázané k zemi se tu ve slabém gravitačním poli země a měsíce shromažďují, než se zcela rozloží na jednotlivé informace.

posádka se vrhne k oknům, ale nikoho dalšího nevidí.

Apollo: Já jsem momentálně zhmotněný, z ostatních můžete slyšet útržky, hlasy, ve správném úhlu můžete vidět jejich záblesky.

Goose: Dokaž nám to!

Apollo: Já nemusím nic dokazovat. Mým úkolem je doprovodit vás na Mars.

Apollo si sedne na Goosovo křeslo, ten ho chce vyhodit, ale netroufne si.

Goose: Je to čtvrtý člen posádky. Schoval se do komory, aby si z nás mohl dělat šoufky, a teď si je dělá.

Cheeffee: Takže bychom tady dokázali mluvit s našimi zemřelými?

Apollo: Pokud se ještě úplně nerozložily jejich myšlenky.

Cheeffee: No tak se nerozčiluj a přemejšlej, kdo nedávno zemřel, že bychom se ho na něco zeptali. Někdo slavnej. Známěj. Jako Chramostová, Gott nebo Trump.

Goose: Trump neumřel, hovado.

Cheeffee: Já vim, ale víš co myslím.

Goose: Nevim. Myslíš? Nezbláznil ses? (na Apolla) tak kdo doopravdy seš? (na Cheeffeeho) zavolej Toola, ten to bude vědět, stejně je to nějakej jeho fórek.

v tu chvíli se začne ozývat hlas vychází z jednoho bodu, jako by se v místnosti objevila další postava popřípadě hlas vychází přímo z Apolla, který v tu chvíli vůbec jako Apollo nevypadá.

Hlas: Prosím, prosím, jsem Andrew Tobin, zavraždil mě loni můj bratr Paul. Bylo to 17. února 2017. Nebudu klidný dokud ho nepotrestají, dokud to nebude vědět moje žena a děti, které vyrůstají v jeho domě.

Hlas: Promiňte prosím. Jsem Pamela Ritterová. Vyřidíte mému manželovi, Harvey Ritterovi, 1577 Damonplace, Scotia, ve státě New York aby se už netrápil a znovu se oženil. Už kvůli našim dětem. Ingrid je moc fajn ženská. Bude jim spolu dobře.

Hlas: Ivane, Ivane, oblékl ses teple. Ale co to máš na sobě, to je pěkné, kde hořelo?

Goose: Babi?

Goose chce obejmout to, co vydává zvuk ať je to co jeto. Ale hlas se začne vytrácet.

Hlas: Jsem ráda, že jsem tě mohla ještě pozdravit.

Goose stojí jako opařený. Pak se probere.

Goose: Sedej a volej Toolemu.

Cheeffee: Hodný pse Charley, tady Podšitá pekařská liška, slyšíš mě?

Toole: Tady Hodný pes Charley, slyším a poslouchám, Podšitá pekařská liško.

Goose: Toole, potřebujeme ověřit nějaké informace. A jestli zjistím, že kecáš a taháš mě za nos a za fusekli a a a ... tak sletím dolů a vymiškuju tě.

Toole: Prosímtě, Podšitá pekařská liško, uklidni si tam tu husu, ať na mě neřve

Cheeffee: Dobrej fór, Hodný pse Charley, prosím tě.

Goose: Potřebuju rychle ověřit pár informací, ťukej. Jak zemřel Andrew Tobin?

Toole: Tobin, Tobin... a měl umřít loni 17. února na lovu, lovecká nehoda, rodina truchlí, jeho bratr Paul a zároveň společník ve firmě se zavázal postarat se o jeho ženu a děti, nastěhoval si je k sobě. Úplnej světec ten jeho bratr.

Goose: To si nejsem jistej. Dál, kdo je to ... nemůže si vzpomenout.

Z rohu místnosti kde ve stínu sedí White se ozve:

White: Harvey Ritter, 1577 Damonplace, Scotia, ve státě New York

Goose: Jo, Harvey Ritter, 1577 Damonplace, Scotia, ve státě New York

Toole: To tam máte adresář? ... Jo, Harvey Ritter, Instalatér, vdovec, už tři roky, tři děti. První žena Pamela zemřela na rakovinu.

v místnosti zavládne ticho a tíha. Vzduch zhoustne, a všichni máme pocit, že tyhle důkazy musí astronautům stačit, ale bod největší gravitace téhle síly se nakonec umístí do Goose, kolem kterého se začne otáčet velké množství planet, nebo možná hvězd, myšlenek, které začne vcucávat jako veliká černá díra. Má totiž ještě jednu věc k prověření. Začne mluvit nuceně klidným hlasem.

Goose: Toole. Mohl bych zavolat svojí babičce? Krystyna Zielenska, 383-798-112...

Slyšíme klapání a šum telekomunikačního prostoru na zemi, potom vyzvánění. Hlas který se potom ozve je příliš mladý, aby to mohl být něčí babička.

Hlas: Dobrý den, byt paní Zielenské.

Goose si přepne vysílání na sluchátko.

Goose: Dobrý den, byt paní Krystyny Zielenske? Mohla byste mi jí dát k telefonu?

Dál už neslyšíme ze sluchátka nic jen Goose se stále více a více hrbí, pod tíhou informací.

Goose: Moc děkuji. Díky. (ukončuje rozhovor) Díky Toole, můžeš to vypnout.

Dneska ráno zemřela.

/Goose jde ke kameře, namíří si jí na sebe a začne svojí přednášku, bez papíru, z hlavy vypočítává měsíce, soly i roky/

Goose:

Rok na měsíci trvá přesně 687 solů, což jsou marťanské dny. 687 solů budeme dělit na 24 měsíců po sedmi dnech se zbytkem dvou týdnů a jednoho dnu. Těchto patnáct dní jsou speciální tzv. přestupné prázdniny, které budou mezi osmnáctým a devatenáctým měsícem, tedy někdy mezi prvním a druhým měsícem září.

Marťanský rok začíná jarní rovnodenností. Názvy měsíců, které vzešly z našeho Brainstormingu...

White a Cheeffee se předhánějí:

Marten, Zajdov, April, Oplzlen, Orgon, Mrden, Máj, Smilnov, líben, piven, May, Oplzeň, Březen-březenec, Pupen-Pupenec, Duben – dubenec, Pupákov, Květen-květenec!

Názvy měsíců, které vzešli z našeho Brainstormingu jsme se rozhodli po zralé úvaze zavrhnout a měsíce, alespoň prozatím, pouze číslovat.

Měsíce vždy vycházejí na celé čtyři týdny, Prvního je vždy v pondělí a 28. vždy v neděli. Výplata vždy přichází 15. v pondělí.

Sol má v průměru o 37 minut více než den na zemi, což je možné využít k delšímu nepracovnímu odpočinku.

Odbory zastoupené Cheeffeem navrhují čtyřdenní pracovní týden, po diskusi jsme dospěli ke kompromisu: Liché týdny mají pět pracovních dní a sudé pouze čtyři.

Vzhledem k dvojnásobně dlouhému roku na Marsu bude naše společnost slavit letní i zimní slunovrat stejně bouřlivě – vzniknou tak nejen zimní svátky slunovratu – laicky: zimní vánoce, ale i letní svátky slunovratu, letní vánoce.

Bez diskuse vyhlašuji přestupné svátky – těch patnáct dní navíc, které nespádají do žádného měsíce- půlměsícem mojí babičky Krystyny. Budou v období Mart'anského babího léta, protože to byla moje babička a budou to svátky pečení pirohů. Z čeho budeme na Marsu péct pirohy, na to se mě neptejte. Nějak si to zaříďte.

Kapitola V. - Nĕmá tvář měsíce

White:

Třetí zákon

Evangelium dle Karla 3.14

A tehdy se zjevili tři poslové dávných časů
a potvrdili co řekl Apolló
a poutníci zvěděli, že jejich obavy byly liché
neboť vše, co proroci zvěštovali, už jednou zaznělo
A poutníci tedy vedeni zlatou hvězdou Apollónovou
vydali se kam nemĕli, ale kam je Apollo vedl
protože věděli, že je to dobré.

White: Co teď ? Co budeme dělat se čtvrtým členem posádky?

Apollo: Já nejsem člen posádky. Nevšímejte si mě. Klidně pokračujte v čem jste začali.

White: Znovuzrození , projít z pozice plodu skrz myšlenkové lůno adoptivní matky...

Cheeffee: to už jsme dělali. Seš v pohodě Goosi?

Goose: Jo. V pohodě. V pohodě. V pohodě.

Nĕkdo kafe? (bez dalších reakcí se zvedne a jde vařit vodu.) Právĕ jsem se setkal se svojí mrtvou babičkou. Je to v pohodě? Je to, sakra, v pohodě? Co bude dál? Budeme dělat, že se nic nedĕje? Že tady mezi náma není chlápek kerej tu nemá co dělat? Budeme dělat, že se nic nestalo? Co když je to přece jen všechno trik?

Apollo: Trik? Chceš slyšet všechny ty, kdo po vás chtějí něco vyřídít? (luskne prsty)
„zastavte! vyslechnĕte nás!“ „ vyslechnĕte mě!“

Apollo: Dost! Vidíte? Nĕmá to smysl,
je jich příliš mnoho, kteří nemají klid

a chtěli by od vás zachránit.

Ale přimlouváčů mnoho, času málo,
musíme vydat se jinam a ne v čase zpět.

Když budeme naslouchat těm nářkům,
a učit se je všechny nazpaměť,
tak nezbydou nám než oči pro pláč
a budeme tu věky lenivět.

Vidíte se měsíc nám vemlouvá,
je na čase splnit první úkol.
Je na čase ho utrhnout jak květ
a s grácií ho hodit zpět
a dokázat těm zabeđeným vůkol,
že po smrti nelze jen práchnivět.

Cheeffe, White, Goose: Cože?

Apollo luskne prsty, ozve se rána, zhasne světlo, všichni padnou k zemi. Voda se začne vařit a postavy se z krátkého omráčení probírají na měsíci.

White: Doprdle, říkal jsem přece nevařit kafe, když se vzlítá a přistává. Goosi!

Goose: No a jak jsem měl asi vědět, že budeme přistávat.

White: Jo, Apollo, tohle musíš hlásit! Apollo? Apollo!

Cheeffe: Není tu.

White: Skvělý zhodnocení situace. Neměli by ti přidat za takovou schopnost?

Cheeffe: A nechtěl bys ty říct, proč seš pořád nasranej?

White: Proč? Tohle má bejt velkej projekt. Dovést misi do konce je můj životní úkol. Na něco takovýho jsem se připravoval celej život, pak jsem vybíral lidi, kteří budou tvořit první kmen obyvatelů. Lidi, který budou mít schopnosti a bude se k nim dát vzhlížet, takových dvanáct apoštolů mělo letět a

Cheeffe: A letíme dohromady tři, a apoštol z nás není nikdo. To tě lituju kámo. Tvoje indiánský méno budiž Zlomený šíp.

White: Já ti seru na indiánský ménata. Já jen chci abyste se chovali podle předpisů, dodržovali nějaký pravidla...

Goose: podle všeho jsme na měsíci.

White: Cože?

Goose: Ztroskotali jsme na měsíci.

(Cheeffe začne vytvářet jakési indiánské rituály, vyruší ho jen na chvíli, když se ozve vrzání na střeše, zvuk jako by někdo ukroutil anténu a pak pár plechových kroků a řapot na zemi vzdalující se od rakety. Nastartování kozího dechu a jeho mizení v dálce. Pak pokračuje dál.)

Goose: Doprdle, někdo nám ukrad anténu. To ten zsranej Apollo, nechá nás ztroskotat a pak nám ukradne anténu abychom nemohli zavolat na zemi pro záchranu. Ale to já mu nedaruju.

(Vyhrne se dveřmi do mezikomory, white se zatím rychle snaží obléknout do skafandru, helmu, připoutat se a raději se drží.... když se otevře zvuk otevírání vnějších dveří, tak se chytne stolu a vypadá to jako by ho to za nohy táhlo ven – podtlak, jenže pak si všimne dál klidně sedícího a zařikání mumlajícího Cheeffeho, tak se zkusí pustit a nic se nestane.)

Goose: Doprdle práce. Jsou pryč.

White: (je sdělením tak vyveden z míry, že se nezeptá na to, co chtěl původně.) Jak jsou? Bylo jich víc?

Goose. (hledá něco v krabicích, vytáhne novou anténu) Bylo jich víc nebo měl víc nohou.

White: To poznáš?

Goose: Jsem skaut. Mám splněné všechny skautské odznaky a většinu z nich jsem získal průměrně dva až tři roky před limitem požadovaným skautskou organizací spojených států amerických.

White: Promiň. já jen myslel, teda, takový znalosti jsem čekal spíš... od Cheeffeho

Goose: (si odfrkne a odejde)

White: (stojí a kouká na prázdný prostor, na Cheeffeho provádějícího rituály) (kroky na střeše a zvuky šroubování nové antény)

Goose vstoupí zpět do místnosti. Sedne si na Whitovo křeslo za stolem (otáčecí židli) a číhá.

White: Goosi?

Goose: No?

White: Byls venku?

Goose: No jasně, nastražit návnadu, jestli tu někdo je, tak chci vědět kdo to je.

White: Goosi, byls venku.

Goose: Jo.

White: ale venku, venku není atmosféra. Měls tam umřít, my všichni měli umřít, nechals otevřený dveře.

Goose: venku něco chodí. pokud tam něco chodí, tak to musí dýchat.

White: kolikrát jsi byl ve vesmíru?

Goose: mám nalítáno, tady s Cheeffeem stovky letovejch hodin.

White: Ve vesmíru?

Goose: Ne, na treňažérech.

White: a nějaké vícedenní lety?

Goose: To nebyly úplně lety, vysadili nás prostě v plastické kouli uprostřed povrchového dolu. Cheeffeemu se ale podařilo urazit hlavou senzor otevřených dveří a tak jsme mohli chodit ven kouřit a nikdo nic nepoznal.

(meztím se znovu ozvou tiché kroky, ale přes Cheeffeeho zařikávání a vyprávění si toho nevšimnou. probere je až zvuk urvání antény, , známý dupot a kozí dech.) S klením vyletí oba dva ven. Goosovo klení je z venku slyšet ještě když ještě když se White vrátí. white vběhne dovnitř a začne něco hledat v krabicích. najde motouz, novou anténu a jde ven. spadne stěna za dřezem a zmizí Cheeffee, za zmizelou stěnou vidíme měsíční krajinu a z interiéru se stává scéna moonlandingu.

Goose: (zkoumá stopy) podle stop si přivedou motorku, pak se po špičkách připlíží a

White: (přichází) a urvou nám anténu.

Goose: (podrážděně) utečou, nakopnou motorku a ujedou. Myslel jsem, že je uslyšíme přijíždět, ale jsou fikaní... motorku používají jen na únik. Ale k čemu jim ty antény jsou?

/White chystá za pomoci motouzu a antény past, Goose ho sleduje. potom postávají s motouzem v ruce a hledají zač se ukrýt, pak sedí a číhají. /

Goose: No ne, je to divný, nač někdo potřebuje antény. Pokud komunikují s někým na zemi, tak anténu maj, nebo potřebují jednu, ale dvě? K čemu jim bude třetí?

White: Přijdou. Přišli dvakrát, přijdou potřetí. Všechno v divadle se opakuje třikrát, pokud se to stane dvakrát.

Goose: jasně, jo v divadle, ale myslíš, že tahle psychologie bude fungovat i tady v reálným životě? Na měsíci? Hele, proč vlastně s náma letíš ty a ne nějaký psycholog? Nebylo by logičtější

White: Ne. To je základ mého projektu. Novej kmen potřebuje šamana. Ale šaman musí bejt samostatnej, ne nějaký křehkej psycholog, kerej potřebuje svýho vlastního psychologa aby ho psychologicky rozebíral. Já jsem psycholog, svůj vlastní demiurg, já dokážu víc než nějaký psycholog.

/mezitím se na scéně veda kozí dech objeví skupinka osadníků Severní Ameriky, v historických kostýmech. Očumují, zevlují a okukují novou anténu. /

Goose: Hele, nerad bych tě nějak urazil, ale nevzali tě jen proto žes byl levnější? Po NASA kolovalo, že jeden dramaturg bere ročně tolik, kolik psycholog měsíčně a proto... Ty hajzle!

(osadníci ustříhnou motouz, urvou anténu, nakopnou kozí dech a utečou/ujedou)

Goose a White se je snaží chytit. Vychází vyzenovaný Cheeffee a montuje anténu a sedá si naproti ní. zavírá oči. pokládá si nůž na otevřené dlaně.

White a Goose chvíli hledí. Pak vyklízejí prostor mezi místem odkud přicházejí osadníci a cheeffeem.

Goose: ale já tě nechtěl urazit jenom a říkám co se povídalo.

White: Ne to je v pohodě vím co se povídalo. Jenom jsem chtěl mít pocit že všechno to co dělám má nějaký vyšší smysl a ne že jsem tady kvůli rozpočtovým škrtnům.

Goose: tak si to tak neber ale všichni jsme tady kvůli rozpočtovým škrtnům kdo by poslal na misi na mars jediný dva lidi který nikdy nebyli ve vesmíru, kdo by poslal 2 zoufalce který tak moc chtějí letět do vesmíru že se vzdají diet a příplatku za soboty a neděle, kdo by nechal letět osidlovat Mars 3 takový ztroskotance promiň 2 promiň ne že bys byl ztroskotanec...

White: ale jsem jen to řekni jsem ztroskotanec. Jsem možná nejztroskotanější ztroskotanec z vás všech... hele, neblíží se tam l...

opravdu se ze zákulisí blíží okupující osadníci, blíží se podivně jako neandrtálci kteří spadli do ulic New Yorku a nevěřícně koukají na jako socha sedícího Indiana ale jejich touha je sebrat anténu.

ruka osadníka se dotkne antény

Cheeffee: Sebrali jste nám zemi sebrali jste nám přírodu sebrali jste nám bison já teď mi chcete sebrat anténu já můj předkové vás zastavíme vzývám tebe veliký Nanabojo, bože měsíce v podobě divokého zajíce, vyžeň tyhle samozvance pryč.

s těmi slovy vytrhne osadník anténu z ruky (usekne ruku) osadník se chvíli valí na zemi v kaluži krve. Chvílemi mizí a utíká a všechno najednou. Přichází Apollo, jí velikonočního čokoládového zajíce.

Cheeffee: vraťte to všechno. kde jsou naše antény, co všechno jste nám ukradli? Vraťte to.

(vyděšení osadníci utíkají)

Cheeffee: ať to vrátí!

Apollo: Nech je jít. Máš víc než potřebuješ. Máš anténu. Máš ruku zloděje. Chytil jsi jo za ruku. Při činu. Ještě krev mu štěká po prstech. Ještě krev a maso se drží za jeho nehty.

Cheeffee: Krev mi stéká po prstech. Já, já bych se chtěl omluvit.

Apollo: Klidně, jen do toho.

Cheeffee: White, já se omlouvám, že ti sabotuju tvou práci, já to tak nemyslím. Všechny ty věci co říkáš mě vlastně strašně štve, protože nevím jestli se mě týkají nebo ne. Já prostě vůbec nevím kam patřím. Jestli jsem víc indián, polák nebo američan.

Osadník / osadníci se vrátí a začnou kopat do kozího dechu a rozhazovat odpadky a náhradní díly a součástky ve vzteku, že je Cheeffee zastavil a nenechal je vzít anténu.

Cheeffee: Hej! Co to tady děláte! To si uklidíte. Chováte se tady jak kdyby vám to tu patřilo.

Osadník1: Nám to tu patří.

Osadník2: První jsme sem přišli.

Osadník1: Jsme kolonisti.

Osadník2: Naše země

Osadník1: Naše pravidla.

Osadník1+2: Moje moje moje moje (nahrabou si součástky a vyhodí je do vzduchu aby se rozlétli po okolí.

Cheeffee: (chytne za pahýl toho bezrukého) Varuju tě, to, to co jsem ti udělal, není to nejhorší co ti udělat můžu.

Osadník1: áááá, pán vyhrožuje a co by mi mohl udělat? Rozfoukat mě?

Osadník2: zadupat do země.

Osadník1: Svýma bosýma nožičkama.

Osadník 1+2: Chehechehe!

Osadník1: Je to chudáček.

Osadník2: Neví kde má rodiče.

Osadník1: Neví kde je doma.

Osadník2: Je sám a ztracený.

Osadník1: Bezmocný.

Cheeffee se rozmáchne a vrazí osadníkovi dýku do břicha.

Osadník1: Oooooo, on myslel, že když mě nezabilo useknutí ruky, tak mě zabije bodnutí do břicha.... ooooo

Osadník2: A já teď budu plakat a truchlit.

Osadníci si hrají na umírajícího a truchlícího. Občas si z rány vytáhnou dýku, vrazí si jí navzájem do břicha a role si prohodí.

White: Cheeffee, nech toho, nemá to cenu. Jsou to jenom přízraky.

Cheeffee: Ale serou mě! Ty přízraky! Proč serou jen mě!

White: Mně taky serou a taky jsem se ale někdy v životě takhle choval. Nechci se už nikdy takhle chovat, ale stalo se to. Možná o to víc mě serou, protože vidím jak jsem někdy byl nesnesitelný. U tebe je to samozřejmě jiný, ty je cítíš jako ty, kteří zotročili a vyhnali a pozabijeli tvoje předky.

Cheeffee: Ale hovno. 8,87 procenta. Zaokrouhleno nahoru 9%! Tolik mi vyšlo, že jsem Původní obyvatel. Jinak jsem směs snad všech evropanů. I číňanů a japonců a a a asi jsem i žid. Jenže ty testy ukazují čeho máš v DNA nejvíc. A já mám nejvíc indiána. Jo, je to malinko a vlastně nikdo koho si pamatuju indián nebyl. Ani babička

s dědou. Když babička byla ruska a děda polák ale ani ti asi nebyli úplně... a taky kdo by chtěl o sobě říkat, že je podle rozboru DNA Polák.

Goose: Třeba nějaký Polák.

Cheeffee: Leda. NO tak jsem si prostě vybral, že když mám nejvíc indiánský krve, tak budu indiánem. Už tomu rozumíš. Moji předci brali jinejm mejm předkům práci, území, životy. Vyháněli je. Stříleli do nich. Já jsem si vybral než být z 50% evropán, tak budu desetiprocentní

Goose: Devíti

Cheeffee: devítiprocentní indián. Jenom abych se nemusel stydět za svoje předky.

Goose: Abys mohl bejt hrdej na svoje předky, který dost možná prodali svojí půdu za bednu whisky.

Cheeffee vytrhne z jednoho z osadníků dýku a velmi rychle a důrazně položí její špičku Goosovi na rozhraní krku a brady.

White: Dost!

Osadník1: Vrať nám hračku!

Osadník2: Dej!

Cheeffee: Nedám! Nechovejte se jako děti!

Osadník1: Dáme ti korálky.

Osadník2: Nebo bumbání.

Cheeffee: Myslíte si, že Vám odpustím, když se budete chovat nedospěle? K čemu asi? Zabíjeli jste lidi. Živé bytosti.

Osadník1: Vzal mi ruku a teď nechce odpustit.

Osadník2: Ani tu ruku už nepustí

Osadník1+2: Nepustí a neodpustí, budem bloudit pustí. (zpívají)

Cheeffee: Proč bych jim měl odpouštět? Ukázali snad nějaké poučení z těch chyb, které udělali? Ne! Dál se chovají jako dobytek.

Apollo: Možná kdybys dokázal odpustit jim, tak dokážeš odpustit sobě.

White: Děkuju! To jsem chtěl zrovna říct.

Cheeffee: Tak dobře, tady máte dýku.

Osadníci: Neeee, my už nechcemeeeeee, dýýýýýkúúúúú. Vzdáváme se dýýýýkyyyy, kááááždééé dýýýýkuuuuvzdáááánííí.

Cheeffee: Tak co chcete.

Osadník1: (poprvé normálním hlasem) Odpustit. Čekáme už strašně dlouho na odpuštění. Nikdo si na nás nevzpomněl. Buď k nám laskavý a ...

/Cheeffee zastaví jeho proud slov, položením čepele na rty a chvíli napjatě přechází sem a tam. /Osadníci si začnou vše balit do kufrů – každý do jednoho. Z kufru aby se jim tam vše vešlo, vyndávají lederhosny do kterých se převléknou a když najdou nějakou „drahocenou součástku vhodnou k zařazení do lodi, musejí ji odevzdat stojícím Whitovi a Goosovi, kteří stojí nad nimi a kontrolují je a nakonec jim kufr zváží, zkontrolují třiatřicet stříbrných kil a zabaví kozí dech, který sice hned vyhodí, protože ho nepotřebují, ale to by tak hrálo aby jim tu motorku nechali. Krásný obraz vyhnání sudetských Němců/ /Mezitím Cheeffee hovoří/

Cheeffee: Jak Mám odpustit někomu, kdo se nedokáže ani jen přiznat k vině. Ani k části viny. Lidé, kteří nejsou schopní přiznat vinu svého národa. Vytvářejí proti zlu kolektivní viny, kolektivní nevinu. My nic, my muzikanti. My do nikoho nestříleli, oni sami nám rádi dali všechnu půdu, domy, vesnice, pole louky.... a my nic. Nikdo jim nevyhrožoval, nikdo nevytvářel atmosféru strachu. Jen jsme přišli a dívali se jak oni sami se dobrovolně balí a odcházejí. Proč bychom měli něco reflektovat a nějak se někomu omlouvat?

/dále se mezitím mohou objevovat výjevy všech možných Cheeffeeho předků, kteří vyhánějí Židy z Egypta, Židů vyhánějících Palestince z Palestiny, už zmíněných Čechů vyhánějících německy mluvící Čechy ze Sudet, Srby vraždící Kosovské Albánce, Poláky, Němce, Rusy na Ukrajině i v Pobaltí... etc. Takový veliký průlet hlavou a rodokmenem jednoho ztroskotance. / /Víte, že... zkušenost Šoa se mezi potomky přeživších předává i na genetické úrovni? /

Vy hlupáci. Hloupí lidé. Se svými hloupými řešeními. Nenávidím vás. To je moje rychlé řešení. Rychlé a zbrklé.

Cheeffee: Odpouštím. Odpouštím a starou ruku si nechám jako připomínku na vás. Ruka mi ukáže zda jste v pořádku došli, kam jste se vydali.

/ Potom sundá zkrvavený obvaz z pahýlu osadníka a chvíli si jej prohlíží. Pak mu dlouze pohlédne do očí. Krátce pohlédne na druhého osadníka, který v napětí ještě stále sedí na zemi. Cheeffee se dlouhým řezem řízne do ruky a krev která z rány začne stékat kape na prázdné místo, kde by byla osadníkova ruka, kdyby tam byla a ona tam najednou je. Je průsvitná, ale kapající krev na ní dopadá a jak po ní stéká, tak je ruka čím dál víc viditelná. Až nakonec vidíme červenou ruku, která sevře prsty. /

Osadníci se beze slova ukloní – čímž poděkují. obouruký posbírání všechny zbytky součástí a odcházejí.

Poutníci se naloďují na loď a naraťují na raketu.

White: Kdo to byl tyhle přízraky?

Apollo: Chceš to vysvětlit abys to pochopil?

White: nejlíp jo.

Apollo: Byly to duše. Duše hledající odpuštění. Vědomí to je spousta informací a informace nemůžou jen tak zmizet. Většinou ty informace drží pohromadě nějaká motivace. Proto na vás působím hmotně. Než jsem zemřel měl jsem jednu silnou motivaci: pomoci (zarazí se , podívá se na všechny) pomoci první cestě na Mars. Takže jsem tu. Pomáhám. Až tahle motivace skončí, moje informace se začnou bez tvaru rozkládat do obrovského informačního podhoubí vesmíru.

White: To jakože jsou tady všude informace, kolem nás v tom vákuu?

Apollo: Víš, vy si představujete svůj let jako průlet prázdným prostorem z bodu A do bodu B. Stejně tak si mnoho lidí představuje svůj život. Od narození ke smrti.

A materialisticky viděno vesmír je prázdný prostor. Nešíří se v něm hluk ani nehluk a neklade žádný odpor. Šíří se v něm jen světlo.

Ve skutečnosti je ale pohyb ve vesmíru podobný pohybu v zimní koruně neprořezávané jabloně.

Protahujete se skrz různé tlusté větve a větvičky starých i nových informačních kanálů.

Celá naše galaxie je jako jedna velká bezlistá koule jmelí na nahé větvi obrovské jabloně vesmíru, která stále roste a posílá po svých větvích informace o nejvzdálenějších místech.

Když se stanete zasvěceným do jazyka vesmíru, dokážete takovou větev nebo větvičku najít. Nemusí být nová čerstvá silná může být už suchá, stejně v ní uslyšíte ťukot a odpočítávání všech pupenů na celém stromě. Stačí přiložit prst.

Spousta z nás čeká s prstem na větvičce a děsíme se, kdy už bude jabloň tak velká a neprořezaná, že se začne hroutit zpátky do sebe...

Nikdo nepočítá s příchodem jara. Jabloň rozkvetne a pokryje se listím.

Cheeffee: (na kameru)

Třetí zákon

Evangelium podle Karla 6.28

Velký rudý poutník získal velikou trofej nepřítele
nepřítele tak hrozného, že žádný mu nebyl schopen odpustit
Nepřítel třikrát přišel a třikrát okradl poutníky
až rudý přišel a v souboji usekl nepříteli ruku
nepřítel se svíjel a jako ďábel a kálel kolem sebe
a metal co kálel kolem sebe
ale Veliký rudý mu odpustil a svou rukou
vyléčil ruku nepřítele a ten došel odpočinku
jako celý člověk – klidný.

Kapitola VI. - Aeneas

White: (zapíná kameru) Tak nyní jsme si řekli základy heraldiky, tak malujte! Naše země potřebuje vlajku, jak se budeme identifikovat když nebudeme mít vlajku, pod kterou bychom se mohli shromáždit? Mě si nevšímejte, já tu budu jen chodit a dělat reportáž z vaší práce.

(cheeffee sedí na svém koberečku a drží a prohlíží si useknutou ruku.) (Goose se s vyplazeným jazykem o něco pokouší. zda se, že mu to bere celou mozkovou kapacitu.)

Apollo: *(stojí u okna dívá se na mizející měsíc a zemi a stíny a paprsky slunce)*

Lidský mozek má schopnost spočítat vlasy na hlavě. Jedním pohledem. Kdyby se o to ale pokoušel, prasknul by nám z toho čůrák. Nebo ta hlava. Podíváte se do zrcadla: 13485 vlasů, ho ho ho, včera to bylo 13512, měl bych si objednat tupé. Mozek nám tak do vědomí pošle jen informaci: má hodně vlasů, má málo vlasů, méně než, více než... rovná se. Vědomí nám ale ukazuje jen ty části světa, které jsme schopni pochopit. Jen ty, které nám v našem životě k něčemu jsou.

Pokud to mozek opravdu dokáže, což není jisté, protože jsem to jednou slyšel v rádiu a nikdy jsem nenašel žádný způsob jak si tu informaci ověřit. Bylo by také možné rozeznávat statisíce vloček ve sněhové vánici.

O co pochopitelnější by bylo dětská neposednost ve školních třídách. Jé! Sněží! Někde za vědomím vnímáme každou tu vločku, každý krystalek v ní a každý atom aaa... je to jen šum v naší hlavě.

Goose: mám hotovo!

White: Tak ukaž!

/goose roztáhne plachtu na které je vlajka Japonska. /

Goose: tak tohle je vlajka Marsu. Rudá planeta. v prázdném poli vyjadřujícím nekonečnost okolní prázdnoty.

White: a nepřipomíná ti to něco?

Goose: trochu mi to připomíná, jako když mám bedřar na čele.

Cheeffee: vždyť je to vlajka Japonska.

White: Vždyť je to vlajka Japonska.

Goose: Jo aha.

White: celý dopoledne tady řešíme heraldiku, abyste dokázali stvořit vlajku!

Goose: Jo jasně, jak jsme se bavili o ty my speciální schopnosti. Jakože umim usnout kdykoliv a kdekoliv a nic moc mě neprobudí... tak... víš co.

White: Jo spals. (*jde ke konvici a začne si chystat kafe*)

Apollo: Víte co mě fascinuje? Kolem nás se odehrává to nejúžasnější divadlo na světě. Planety obíhají slunce, měsíce obíhají planety, všechno krouží, celé galaxie a vy místo abyste se dívali, tak jste stále ponoření do sebe, do svých malinkých životečků.

White: My na rozdíl od tebe máme nějaký úkol. Ty tady nemáš být. Není to tvoje cesta.

Apollo: Omyl. Mám tu úkol. mám tu být. Je to i moje cesta, jinak bych tu nebyl. (luskne)

(*zase všichni padnou na zem a Apollo odejde*)

Toole: Haló! jste tam? tady Toole! Tady Hodný pes Charlie! Podšitá pekařská liško, seš tam? Goosi? White?

(*voda se vaří*)

Goose: Doprdele. (*pomalů se zvedne a jde vypnout konvici, vidí, že se pomalů začíná probouzet / White*) Tentokrát si za to můžeš sám, jo? Jen abys zas neřval "kdo to tady vaří vodu? žádné vaření vody při startu a přistání.

Cheeffee: (*koukne z okna*) Nepřistáli jsme. Tentokrát to vypadá, že jsme nikde nepřistáli.

Goose: Tak od čeho byla ta rána?

Cheeffee: Netuším. Možná jsme do něčeho narazili.

Toole: Podšitá pekařská liško!

Cheeffee: Haló! Tady Podšitá pekařská liška, jak se vede Hodný pse Charlie?

Toole: Mě výborně, podšitá pekařská liško, ale ... neodchýlili jste se trochu od trasy? Podle vizualizace zdaleka nejste tak daleko jak byste měli být a letíte nějak jinudy.

Cheeffee: Promiň, Hodný pse Charlie, trochu došlo ke změně. Museli jsme si něco vyřídit (*natáhne se pro ruku odted' je ruka v hadru jeho součástí – chodí s ní stále*)

Toole: Kluci, tohle není výlet do Alabamy abyste si cestou zastavovali na pumpě ve Wisconsinu, jen protože tam maj super burgry a pak nahlásili do cestáku, že jste trochu zabloudili.

White: Hele, my pravděpodobně žádněj cestřák nikdy nevyplníme, protože nás necháte na Marsu. Taky jsme s cestou souhlasili bez náhrad finančních i materiálních. No stravenky today, tak nás nesar. Já jsem tady zodpovědněj za to co se děje a já beru zodpovědnost na sebe za to, že občas musíme někde zastavit a vystoupit a ...

Toole: Vy vystupujete?

(vymění si dlouhé pohledy)

White: Hele bylo to nutný. Proč mi například nikdo neřekl, že Cheeffee a Goose vskutečnosti nikdy nebyli ve vesmíru.

Toole: No, ... asi... to nebylo nijak zvlášť důležitý, víš co, je to jen cesta na Mars a jinak maj zkušeností až až, jen je nikdy nepraktikovali přímo ve vesmíru, jen cvičný, na trenažérech a ...

Goose: Tak pochop, že pro nás bylo důležitý zkusit se proběhnout po venku a nadejchat čerstvýho vzduchu.

Toole: (hahaha) jasně čerstvýho vzduchu. Nadejchat. Jasně taky bych se nadejchal. Úplně nemůžu smíchy popadnout dech. Tak jo, já to teda pokreju, nahoru nic nepošlu, ale vy se snažte dohnat plán a už žádný vodbočky.

telefon: Tútútú

White: To bylo hodně divný.

Cheeffee: To jo. Nemělo by bejt v komunikaci nějaký zpoždění?

White?

Cheeffee: Zpoždění. Já vím, že říkal, že oproti plánu jsme pozadu, ale zas tak pozadu bychom být neměli.

Goose: Jasně, tý vlně, na který komunikujeme musí přece nějakou dobu trvat, než se dostane ze země až k nám. A tohle znělo, jako by s náma mluvil do vedlejšího města a ne o ... rozumíš, když voláš do Číny, tak to prostě nějakou dobu trvá než ten signál doputuje tam a zase zpátky.... jak daleko jsme od země?

Cheeffee: asi milion kilometrů.

Goose: Ha, ha.

Cheeffee: (klepe do budíku) no, haha. Tady to fakt není vidět. Některý kolečka se točí, některý jsou zastavený mimo čísla. Asi je to rozbitý. ale, tady, na šestý pozici, to ukazuje jedničku.

White: A není to taky blbost? Jakože jsme ve skutečnosti blíž, takže proto slyšíme vysílačku ze země normálně?

Cheeffee: Blbost, jsme za měsícem, nějaký zpoždění tam být musí, jinak bychom museli zemi vidět, ale my už nevidíme ani zemi ani měsíc. Ale Milion mi teda taky přijde moc, vždyť já mám pocit, že jsme tam byli před chvílí.

Goose: Jak dlouho jsme byli omráčení ?

White: Vařila se voda na kafe.

Cheeffee: To je divný, byli jsme přece kousek od měsíce. Pamatujete si někdo, že ... (bychom startovali)

(zazní velký nákladácký klakson)

Hlas: tak hni se! Nebo tankuj, nebo co tam děláš?

Cheeffee: (vezme ruku a pro jistotu jí zabalí do plátna, které měl připravené na svojí vlajku.)

ocitáme se na benzinové pumpě. Stojí v prostoru. Je vytržená z kontextu. Je sice slyšet hučení nákladáků, ale žádné nejsou vidět. Jediné co tu stojí oproti hvězdné obloze je benzinová pumpa a nízký opršely motorest. Jinak hvězdy, mlhoviny galaxie. Zářící víc než zářivky které pumpu nasvětlují.

Návštěvníci si všechno dost vyjeveně prohlížejí, upřímně, jak často na trase Země Mars potkáte pumpu. Znovu zatroubí nákladák.

Hlas: Tak co bude, už se odvalíte.

Goose: A co jako, ty tele, nevidíš, že nemáme kola? Si zajed' k vedlejšímu stojanu.

Hlas: No jo, aha, díky šéfe.

(zvuk nákladáku se o kousek přesune a tankuje)

Goose: Tady to asi znám. Pojd'te. Táta už čeká.

White: ty to tu znáš?

v motorestu vidíme na vysoké barové stoličce sedět starší kopii Goose, s nepřítomným slepým pohledem a bílou holí.

Goose: Tati!

(rozběhne se za slepcem a osahává ho, aby se ujisti, že je „reálný“)

White: Co tady doprdele dělá pumpa s motorestem, Co tu dělá nákladák? Co tu doprdele dělá tvůj otec Goosi?

Cheeffee: Asi jsou všichni mrtví.

White: Takže nejdřív se na měsíci setkáme s kolonisty a teď uprostřed ničeho se objeví benzínová pumpa. Vždyť Goose říkal, že letí na Mars aby dokázal tátovi, že za něco stojí, nemůže to mít souvislost?

Vendy: Drahouškové posadte se prosím někam, ať vím, kam vám mám přinést jídelní lístky. Co si dáte k pití?

oba zároveň vyhrknou: Kafe/pivo

White: Kafe

Cheeffee: Pivo

White: Pivo? Neřídíš?

Cheeffee: a do čeho asi tak tyvole nabourám? Do tebe?

White: To je fakt. Tak mně taky pivo.

Goose: Kluci dovolte, abych vám představil mého tátu. To je Můj táta!

White: Očividně.

Cheeffee: Tady kamarád chtěl říct, že jste si fakt hodně podobní a že jsme rádi, že vás poznáváme.

Goose: Díky Cheeffee. Moh by sis ty slepecký fóry vodpustit White.

Cheeffee: Pane Goosi, jsem velmi rád, že vás poznávám a myslím, že můžete být na svého syna pyšný. Je to astronaut. Úspěšný astronaut, který jako první letí na Mars. Všechno co dělá, dělá předpisově a je to prostě nedocenitelný kolega. S nikým jiným bych se tak daleko nevydal, je na něj fakt spolehnutí.

Goose: (pohledem a přikývnutím poděkuje)

Pan Zielensky.: Ale dyť ja dycky byl na něho hrdy. Moj syn kotoryj dotáh to až ke kosmonautům

Goose: Astronautům. Kosmonauty jste měli vy.

Pan Zielensky.: No dyť já to povídám, ke Kosmonautům. Jen sem to nikdá nedokázal tak říct, synku, až teď když jsem staré a hlavně mrtvé, tak, víš, to už nemusíš mít nějakó tu hrdest. Když seš mrtvé tak se nemusíš stydět vyplakat si voči nad tím, jak si neviděl že tvůj syn potřebuje pochválit. Dyž si mrtvé, tak je to všechno jedno a klidně si méžu přiznat, že jsem byl slepej ještě než sem voslep, dyž jsem neviděl, jak ti moje uznání chybá. to byla chyba. Tak ti to říkám, teď když máš před

sebou takovou cestu. I když vim, že ti to bude možná už k prdu, ale ať. třeba ti to pomůže se tam dostat.

Vendy: Dobrý den. Tak tady jsou dvě piva a něco pro mladého pána.

Pan Zielensky.: Mladej si dá malinovou limonádu s hodně ledem, tak to mňával dycinky nejradšejc. Vidžejože?

Goose: Táto, ty si to pamatuješ!

Pan Zielensky.: Pamatuju si, jméno svojí matky za svobodna, kolik jsme platil na daních ve třiadevadesátym a oblíbenej nápoj svýho jedinýho a tolik úspěšnýho syna, když mu bylo deset a chtěl se stát kosmonautem. A podařalo se mu to, Vendy.
PO-DA-ŘÁ-LO

(s jemným důrazem na DA)

White do sebe naklopí pivo.

White: Doneste mi ještě jedno. A vy, to je jako co za šťastný shledání? Tak táta na tebe celej život kašlal, nezajímal se o tebe a ty mu to teď odpustíš? Ani chvíli na něj nejseš naštvanej?

Pan Zielensky.: Ja zanimáall!

(Vendy se raději odklidí z cesty)

Goose: Jo, táta se zajímal. Von se fakt zajímal a svým způsobem mě podporoval. Svým způsobem. On to táta nedokáže tak vyjádřit. Je to prostě strašně zavřená osobnost, ale uvnitř má široký srdce a v něm má pro mě velký místo. Pochopil jsem to, až když odešel, ale pochopil jsem to. Měl doma album s výstřížkama.

White: Ty vole, s jakejma výstřížkama, když ste s Cheeffeem úplní nikdové! Kolikrát se o vás asi tak psalo?

Goose: Dvakrát. Jednou v regionálním deníku Montany, když jsme tam byly na opuštěný horský chatě a zkoušeli odloučení od společnosti. Měli jsme tam fotku s Cheeffeem jak koukáme na zápraží do údolí. Nebyly tam naše jména, ale měli jsme fotku v novinách a pak v odborným věstníku NASA byl článek o našem setrvávání v tom povrchovym dole, jak jsem ti už vyprávěl. Víš jak bylo pro tátu těžký sehnat tyhle dvě novinový zmínky o mně? Dokážeš si to představit? A to přes to, co jsem mu udělal.

Víš jak tatu ranilo, když jsem si změnil jméno? Naše rodinný jméno Zielensky. Přežilo s náma na Ukrajině, přežilo s náma Československo, přežilo hladomory a já, kerej jsem ho moh proslavit, jsem ho změnil na svojí přezdívku. Anglickou přezdívku Goose – kterou mám díky jedinýmu dalšímu dědictví svojí rodiny – Strumě.

(tahá si za vole, vole vůz, aha

Voulez-vous (ah-ha)
Take it now or leave it (ah-ha)
Now it's all we get (ah-ha)
Nothing promised, no regrets
Voulez-vous (ah-ha)
Ain't no big decision (ah-ha)
You know what to do (ah-ha)
La question c'est voulez-vous
Voulez-vous)

White: Ne, nedokážu si představit, že s těma problémama co máte, jste schopní takhle odpouštět.

Cheeffe: Ale to je možná vono. Ty ty naše problémy bereš jako strašný problémy. Voni jsou to jen takový problémečky. Vždyť žijem a nežijem si špatně, tak co víc bychom měli chtít? V rámci našich možností jsme momentálně na tom nejlepším místě, kde můžeme bejt. Goosi? Nechtěl by si táta vošahat naší lod'?

Cheeffe, Goose a Pan Zielensky. odhází.

White: Mě je jedno, že je ti to jedno! Mě je jedno, že ti stačí bejt naživu, že ti to stačí. Měl bys chtít víc. Měl bys nebejt vděčnej za to co máš, ale chtít víc a výš. I když máš pocit, že víc než na Mars ses dostat nemoh. Měl bys chtít aby se o tom na zemi všude psalo a mluvilo a ... A né chcípnout někde zapomenutej. Mrtvej jako člen zapomenutý posádky...

Vendy: Pane, vaše pivo.

White: Jo, díky. (všimne si visačky se jménem) Vendy.

Vendy: Je moc hezký co přejete svejm kamarádům. Aby nebyli jen tak spokojený sami se sebou, pane (zaváhá a příjmení formuluje jako otázku) White?

White: No, to teda jo, můžete mi říkat Tobiasi.

Vendy: Vy byste taky chtěl aby se o vás na zemi víc psalo, Tobiasi?

White: Ani nevím. Nějak jsem si na tu svojí šedivou neviditelnost zvyknul, jen občas mám pocit, že by měla být víc vidět moje práce. Víte oni se chovají k mojí práci tak, že by ani neměla být vidět. Kdyby jim jen trochu záleželo na tom, aby jejich práce byla vidět, byl bych spokojený, ale... nějak jsem se v tom zamotal.

Vendy: Je dobře, že nechcete být zbytečně slavný. O mně se hodně psalo, než jsem zemřela.

White: Promiňte, já jsem tady říkal všechny ty věci o životě a bytí naživu a nedošlo mi, že vlastně jste tady všichni mrtví.

Vendy: To se nic neděje, když jste mrtvý, tak některé věci nebolí. Tedy, nějakou dobu ano, ale potom to přejde. Musíte se smířit, tak jako se smířili vaši kamarádi. Pak vás také nic nebude bolet.

White: Ale já se nechci smířit. A jak bych taky mohl. Oni se tady mají s kým sejít. Jejich problémy jsou dávno mrtvé, tedy, ti, kteří stojí za jejich problémy. Ale moje rodina? Všichni jsou živí. Jsou někde na zemi a vůbec netuší kde jsem a co dělám a je jim to jedno.

Vendy: Vy máte všechny živé? To musel být krásný život, tam dole na zemi. To já měla všechny mrtvé. Všichni byli dlouho, dlouho mrtví a já je hledala, taky to dlouho trvalo, než jsem se s tím smířila a vidíte? Dnes jsem s tím tak smířená, že je ani tady nevidám. Neměli bychom si co říct.

White: My si neměli co říct nikdy. Nikdy. A vy jste tedy za života nepracovala v tomhle motorestu?

Vendy: Ne, tohle je jen taková, taková výpomoc. Trochu tu zabírám čas a trochu tu pomáhám a mám tuhle roli holky Vendy, která, která se tu setkává s řidiči kamionů a udělá jim proklatě dobrý kafe a oni možná něco pochopěj, já možná něco pochopím a s každým setkáním je mě míň a jednou už tu nebudu.

White: Takže ty ses ani nejmenovala Vendy? Za života? A hodně se o tobě psalo, před smrtí, osamělá... ty jsi Marilyn Monroe, teda, vlastně, Norma Gene.

Vendy: Ne, ani jedno ani druhé. Ty dvě holky neznám. Já jsem o sobě vždycky přemýšlela jako... těžko se to lidem vysvětluje. Jako o Venuši.

White: Venuše, hm, a co tady venuše dělá s kamioňákama?

Vendy: To je různý. Snažím se jim vysvětlit proč to co v životě dělali bylo špatný. Ať už to bylo ježdění kamionem, mytí aut u potoka, srážení zvěře na silnici, plýtvání ostřikovací kapalinou, odhazování odpadků u silnic a používání jednorázových plastů.

White: Jak chceš něco takovýho vysvětlovat tupejm kamioňákům?

Vendy: Není to o jejich tuposti. Lidé zpravidla neradi mění názor. Dokonce jsem tu měla jednoho kamioňáka, který se udusil vlastním plastovým brčkem a stejně nechtěl přijmout, že by na brčkách bylo něco špatného a že by to mohlo ublížit i někomu jinému, když on si jím prorazil hrtan. Ale jsem Venuše a někteří muži mění svůj názor při správné motivaci.

White: Ty se s nimi vyspíš?

Vendy: Přiměju je aby se do mě zamilovali. Víš, že jsem zemřela jako panna?

White: Takže ty se tu kurvíš za ekologii, která by ti mohla bejt u prdele, protože seš už dávno mrtvá? Kdy se vyspíš se mnou? A kvůli čemu? Kvůli tomuhle pivu, který má uhlíkovou stopu až na měsíc? Nebo vlastně za měsíc?

Vendy: Ale já nejsem děvka. A s tebou nebudu spát vůbec. My budeme přátelé. Budeme si povídat.

White: Já si chci povídat. Chci flirtovat, ale proč bychom nemohli...

Vendy: Protože nejsem kdo si myslíš. Protože tohle není nějaký. Je to, je to, je to zastávka, kterou si někteří musí projít.

White: Je to proto, že jsem pro tebe skvělej kamarád? Že jsem moc galantní?

Vendy: Ne, to není tvoje chyba. Jen...

White: Jdu na to moc pomalu a tak pro tebe nejsem dostatečný mačo, který tě přehodí, vohne tady přes stůl?

Vendy: Ale...

White: Protože nejsem machistickéj kamioňák!

Vendy:

White: Víš s kolika ženskejma na světě jsem nespal? Protože jsem na věci šel pomalu a byl galantní anebo slušnej nebo jsem respektoval...

Vendy: Co jsi nestihl na zemi už teď nedoženeš. Myslíš, že teď můžeš chtít zpátky všechny svoje sázky?

(Chvíli na sebe koukají a White se rozhodne změnit téma hovoru)

White: Kdo teda jsi? Jsi nějaká indiánka, který vyvraždili příbuzenstvo, osamělá filmová hvězda? Zpěvačka ujíždějící na koksů? Mauglí zapomenutej v lesích? Kdo?

Vendy: Ty tady opravdu nikoho nemáš? Nemáš mezi mrtvými nikoho koho bys měl rád? Všichni zůstali na zemi, Toby?

White: Já nikoho nepotřebuju mít rád. Nikdo nepotřebuje mě.

Vendy: To zní hodně zraněně. Kdo ti ublížil?

White: Nikdo. Nikdo mi neublížil. To. To já. Já ubližuju. Těm kdo jsou moc blízko.

Vendy: Zas tak hrozný, to být nemůže, když tu nikoho nemáš. Nikoho to asi nezabilo, ne?

White: Až na Andyho.

Vendy: Andyho?

White: To byl můj pes. Náš pes. Když jsem byl ještě malej kluk. (ze zákulisí se může ozvat Cheeffee „Nosil jsem péro šíp a luk) Byl strašně hodnej a měl mě rád. Vidíš a to bylo to co ho zabilo. Měl mě rád a důvěřoval mi. Chodili jsme na procházky , já měl dovoleno ho venčit vždycky po škole a když jsme se vraceli, tak jsem nám udělal svačinu. Bylo to období, kdy se jedí avokáda a já jsem dělal avokádový tousty a on se na mě spoléhal a věřil mi, že co mu dám bude dobrý. Tak jsem se s ním dělil a kousky avokáda mu házel a on je v letu chytal do tlamy a umřel. Umřel. Já ho cvičil. 5íkal jsem sedni, lehni, ke mně, popros a dával mu za to kousky avokáda, který je pro psy jedovatý a on poslouchal, poslouchal na slovo a já mu za odměnu dával malý kousky smrti. Otrávil jsem ho. Zavraždil jsem bytost, která mě milovala a důvěřovala mi.

Apollo: Měli bychom letět dál.

White: Kde ses tu vzal? Posloucháš za dveřmi?

Apollo: Tady nejsou dveře.

Vendy: Já bych řekla, že ti to ale nikdo nevyčítá. Myslím, že ti to všichni odpustili.

White: Jak můžu někdy vědět, jestli mi to Andy odpustil.

Apollo: Odpustil. Je přeci teď na mnohem lepším místě. Proč by k tobě choval zášť. To by ničilo jen jeho samotného.

Vendy: Jestli tě měl rád jak říkáš, tak se tu s ním setkáš a uvidíš.

White: A ty? ty tu taky potkáváš ty, kterýs měla ráda?

Vendy: u mě je to složitější.

White: kdo jsi? znám tě?

Vendy: určitě jsi o mně slyšel.

White: takže osamělá zpěvačka?

Vendy: zpívala jsem.

(poslední přání, aby lidi pochopili)

(Vendy otevře ústa a začne se z nich ozývat smutný velrybí zpěv. Vendy se zvedá a začíná tančit s jednonohým řidičem kamionu, který v některých okamžicích připomíná kapitána Achaba a někdy jen Pana Zielenskeho.)

/Goose se se svým otcem loučí máváním a obrazy jeho dětství a dospívání, kdy jeho úspěchy jsou sledovány jeho otcem zpoza rohu nebo mimo dětský zorný úhel. Ale je

tam vždy. A je vidět, že je hrdý, ale v živých vzpomínkách nedává při kontaktu s dítětem nic znát. Až teď při loučení je viditelně hrdý i rozrušený. /

Kapitola VII. - Tam a zase zpátky

Cheeffee: Tak jsme zpátky, hodný pse Charlie. Vyrážíme zase na cestu. Krátké občerstvení jen a jedem!

Toole: Jasně podšitá pekařská liško. Ať už jste tam.

White: Proč mu vlastně říkáš Charlie?

Cheeffee: Hodný pes Charlie. Protože se jmenuje Karl..

White: Toole?

Cheeffee: Jo, Karl, Hodný pes Charlie, Toole.

White: Já jsem si vcelku jistý, že se Toole jmenuje Paul. Protože se to rýmovalo: Paule – Toole

Cheeffee: Karle – Toole se taky rýmuje.

Goose: Cheeffee, White má pravdu. V řídicím rozhodně nesedí nikdo kdo se jmenuje Karl, ale jsem si jistej, že je tam Toole.

Cheeffee: Tak je to někdo novej.

Cheeffee: Hodnej pse Charlie? Tady Podšitá pekařská liška, jak se ve skutečnosti jmenuješ?

Toole: Já? Já jsem Toole.

Goose a White: Křestním!

Toole: Karl. Karl Toole, Hodný pes Charlie.

White: A fakt nejsi Paul. Paul Toole?

Toole: Ne, to je přece brácha.

Cheeffee: No vidíš.

Goose: Nevidim. (do vysílačky:) Hele, Karle, a odkdy pracuješ na řídicím.

Toole: Já jsem chtěl vždycky dělat to co dělal brácha. On byl, totiž on je starší a já byl jeho mladší brácha.

White: Jak byl? Člověk nemůže přestat bejt něčim bratrem.

Toole:

Goose:

Cheeffee:

White: Leda... Leda, teda... kdy jsi zemřel?

Toole: Byli mi čtyři. Chtěl jsem všechno dělat jako brácha. On jezdil na takovym tom divnym kole, co brzdí, když šlápnete dozadu, ale já byl moc malej abych dosáhnul na šlapky. Nahoru na kolo jsem se vyškrábal, ale zabrzdit jsem ho nedokázal.

White: A tvym poslední přáním bylo dělat všechno to co dělá brácha.

White: Je tady vůbec někdo živý?

Goose a Cheeffee začnou rapovat, možná se přidá i Apollo nebo sám White.

Byl tady i támhle

byl stopkou i táhlem

byl tady i tam

byl nám oporou, je dál

Kdyby ses líp podíval na všechny doma

nebylo by pro tebe tak těžký to poznat

když všichni pláčou a ostatní brečí

dojde ti že chybí tu přítomnost něčí

A když zahladí rys krkavčí i vlčí

něčím se její pleť na tvářích zvlhčí

a jindy hovorná, teď tolik mlčí

a nudle se jí v nosní dírce krčí

Když se jí vyvalí ze zarudlejš očí

i slzy tvý mámy šedivý

Tak to snad pochopíte i vy

Byl tady i támhle
byl stopkou i táhlem
byl tady i tam
byl nám oporou, je dál

Všechny nás tu buzeroval
a myslel to v dobrém
jenže mu ňák nedocvaklo
že je dávno pod drnem
všechny nás tu hlídal
byl jak našim dobrmanem
a mně se tady už nic nerýmuje
mě taky ne,

ale to se ti nerýmovalo už před tím
neva
tak dík

Ale von je mrtvej a už nemůže nic dělat
neumělý rýmy nemůže vopravovat
ani rýmy co se rýmujou jen na jou jou jou
jou jou
jou jou
nebo et et et ceterááááááá
et et et ceterá
et et et ceterá
a tak dál
43

Ted' už mu to možná došlo
že když je tady každej mrtvej
k čemu tady asi došlo
že je asi taky mrtvej
dávno, dávno
dávno tak dávno
tak dávivo

Kapitola VIII. - Vergilius se psím čumákem

/Obrazy: Rána, tma, světlo, výbuch, vařící se varná konvice, překlápějící se varná konvice, překlápějící se raketa na odpalovací rampě. Obrazy se v libovolném pořadí objevují stále až do konce obrazu. /

Cheeffee: Dokázali jsme to! Jsme na Marsu! Vyvěste Marťanskou vlajku!

(cheeffee vytahuje bílý hadr, do kterého se obtiskla useknutá ruka osadníková.)

zní marťanská hymna:

Ami E
1. Vše tone ve snách a život kolem ztich,
E7 Ami
jen dole v tmách, kol ohně slyšet smích.
A7 Dmi
Tam srdce všem, jen spokojeně dobuší,
Ami E A
z písniček známých, vše jistě vytuší.

A E E7 A
®: Vlajka vzhůru letí, k radosti svých dětí,
Cis7 D
hned se s mráčky snoubí,
A E A
vlát bude zas, až mladí čas opustí nás.

Ami E
2. Po létech sám, až zabloudíš v ten kraj,
E7 Ami
a staneš tam, kde býval kdys tvůj ráj,
A7 Dmi
Vzpomeneš chvil, těch kteréš míval tolik rád,
Ami E A
tak jako kdysi, ozvěnou slyšíš hrát.

White: Je tady vůbec někdo živý?

Apollo: Ne.

White: Já jsem mrtvý?

Apollo: Vy všichni jste.

White: Ale

Apollo: nevšiml sis, jak ta cesta na mars trvala krátce? To přece nebylo devět měsíců.

Bylo to jen pár útržků. Dostali jste se na Mars ani ne za hodinu. A tys tak splnil svůj úkol.

White: ?

Apollo: Je to zákon vesmíru. Nebo boží zákon, nebo zákon přírody, jak chceš. Každý z nás smí po své smrti dokončit ten nejdůležitější úkol, který si dal. Ten pro něj nejdůležitější. Pro někoho je to koupit rohlík. Pro někoho někoho potěšit. Je to takový osobní očištec pro každého. Udělat to největší co má člověk v tu chvíli v plánu.

White: A ty si kdo? Můj osobní průvodce očištcem? Nějaký Vergilius? To má každý takového?

Apollo: Ne, každý ne. Mým největším přáním a úkolem bylo pomoci ti. Čekal jsme tu na tebe dlouho, abych mohl svůj úkol splnit. Chodil jsem vedle tebe a hlídal tě, ale až teď byla ta pravá příležitost být ti k užitku.

White: Kdo ale jsi?

Apollo: Nikdo tě nenapadá? Nemáš mezi mrtvými někoho, kdo by tě chtěl provázet? Kdo by za tebou i na zemi šel kamkoliv, kam bys šel ty i kdyby se bál i kdyby ty ses bál?

White: Apollo? Andy?

Apollo: Je to tak. Víš, jako pes máš jen omezenou mozkovou kapacitu. Znáš nějaké příkazy, ale jméno je něco co je v tobě uloženo už před narozením. To pravé jméno. To pro mě bylo Apollo. Andy, to pro mě jako pro psa znamenalo jen „podívej se na mě“.

White: Takže Dante měl Vergilia a mě tady mým vlastním očištcem provází pes?

Apollo: Je to stejný, Toby. Taky nejsem pokřtěnej. Ale rád jsem tě viděl, když už nejsem pes a moje vědomí tak rozumí mnoha jiným věcem.

White: Tak seš pes nebo nejsi pes?

Apollo: Není to snad jedno? Nejseš rád, že jsme se mohli znovu potkat?

White: Promiň, taky jsem tě rád viděl. Jen mě to překvapilo.

Apollo: Vidíš, teď jsem odpoutaný od svého malého psiho života a malého mozečku a jsem šťastný. Ty už můžeš být taky šťastný. Nemusíš se trápit ani kvůli mně ani kvůli cestě na Mars. Tak sbohem.

White: Kam jdeš? Vrať se! Buď hodný pejsek, vrať se. Apollo! Musíš se vrátit, když tě zavolám.

Apollo: Nemusím, Toby. Už nejsem pes. Jsem jen řekněme duše psa. Neuplatíš mě piškotem, ale taky mě už nikdy nemůžeš nechat doma, abych na tebe počkal. Nemusím se na tebe těšit a učůrávat když tě znovu vidím. Jsem svobodný. Moje vědomí má svou vůli a ta mi říká, že se teď můžeme rozloučit. Moje myšlenky se rozloží do těch velkých informačních větví, po kterých běhá ve vesmíru vše.

White: (Jedno období dětství jsem tím byl úplně posedlý. Představa jak vlastně funguje lidský život mi zaměstnávala každou volnou chvíli. Neupínal jsem se k posmrtnému životu kvůli bohu nebo odpuštění. Upínal jsem se k posmrtnému životu jako k naději jak se dozvědět konec.

V obýváku jsme mívali televizi v rohu místnosti a přes zrcadlo v předsíni bylo možné jí vidět, když si člověk stoupl do dveří dětského pokoje. Obraz byl převrácený a zvuk slabší, ale když mě rodiče poslali spát před koncem filmu, nebo pět minut po tom co začal, tohle byla má šance podívat se, jak to dopadne. Prostál jsem hodiny na studeném prahu v pyžamu jen abych se dozvěděl zápletky a řešení všech amerických filmů.

V tomhle věku jsem si vytvořil představu posmrtného života tak aby vyhovoval mě. Moje vědomí se posadí někde nad zemi a dalekohledem se bude dívat jak celý tenhle svět dopadne. Jak to nakonec skončí. Kdo si koho vezme. Kdo s kým vydrží. Byl to můj způsob smíření se se smrtí. Dnes mě to nezajímá. Všechny filmy, knihy a příběhy už znám. Dokážu si představit asi tisíc způsobů jak svět skončí a permutace těch způsobů s nejrůznějšími variantami. Ani u jednoho z těch konců nechci být. Doufám že až umřu, tak uvidím černou tmu a zhasnu jako plamen. Jen aby mě někdo nechtěl budít na poslední soud.) / White stojí jako on a jako dítě a jako mládnoucí i stárnoucí on jako v nějakém časoběrném fotografování a za ním se promítají tisíce filmů a divadelních záznamů a bourání a stavění kulis. A White mládne a stárne jako rozvíjející se, vadnoucí, zase vzpřimující se a zavíjející se růže. Z nebe padají šípky. /

Tak jsem si nakonec přál, abych doletěl na Mars. Tohle bylo nakonec můj poslední přání, ne to abych se podíval jak svět dopadne. Beztak to nebude hezká podívaná. Přál si to snad někdo z Vás? Přál by si to někdo z Vás?

Cheeffee: Já chtěl jen vědět kam patřím. A zjistil jsem, že patřím sám sobě (hrdě se dívá na svoji marťanskou vlajku vzniklou krvavou skvrnou useknuté ruky na bílé plachtě)

Goose: Já jsem si asi jen potřeboval odpuštění, jak jsem na sebe byl celej život tvrděj. Ne kvůli tátovi, to byla jen záminka pro můj vlastní pocit méněcennosti.

White: Méněcennost, to je ono. Asi jsem potřeboval něco velkého abych si moh sám sebe začít vážit. Celej život jsem utíkal před vzpomínkou na Andyho nebo na Apolla, nebo jak se jmenoval. A on přitom byl celej život i celou smrt šťastnej.

Cheeffee: to to chceme skončit takhle blbě sentimentálně? Podťe oslavovat! Jsme na Marsu, dokončili jsme úkol.

White: Ale my takhle končíme, podívej:

(jejich postavy se začnou pomalu rozpíjet a vpíjet do podlahy.)

Cheeffee: to je blbej konec

Goose: (salutuje)

White: Tak teď si představte, že jste sněhulák, nejdřív jste úplně ztuzlí, kolem vás je mráz až to praští... a pomalu přichází jaro a vy se pomaličku rozpouštíte. Pomalu vám tají horní vrstvy kůže, kůže se uvolňuje a teplo se dostává blíž a blíž svalům a kostem, uvolňují se vám oči z uhlí i mrkev na nose a do obličeje se vám boří váš hrnec, pomaličku vám podklesávají kolena, tajete velmi pomalu, nesmíte sebou žuchnout, pomaličku se vpíjíte do podlahy, která je teď krásným zelenajícím se trávníkem, vyrůstají na vás sedmikrásky.

Cheeffee: copak jsme tyvole nějaký karafiátovi broučci?